

nání a že kromě způsobu vyrovnání uvedeného v mezistátní úmluvě čís. 60/26 je každý jiný způsob zakázán a neplatný. Nelze proto z předpisu čl. 18/2 dovoditi, že by žádost o tuto knihovní poznámku mohla platně podati jen obě zúčtovací místa. a neodpovídá předpisu tomu rekursní návrh na zamítnutí žádosti jedině z toho důvodu, že bylo o zápis zažádáno jen jedním zúčtovacím místem.

### Čís. 6913.

**Odměny za zprávy ku výzvě berní správy podle §u 269 zákona o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. nelze se na státu domáhati pořadem práva.**

(Rozh. ze dne 17. března 1927, R II 81/27.)

Žalobce byl ustanoven berní správou za znalce ve věci uložení dávky z majetku průmyslovému podniku. Žalobě, již domáhal se na Československém eráru vyplacení odměny za podaný posudek, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Mylným jest právní názor prvního soudu, že v tomto případě jde o smlouvu o dílo ve smyslu §u 1151 obč. zák., kteroužto smlouvu strany mezi sebou uzavřely. Tak by tomu bylo, kdyby žalobce byl finančním erárem vyzván k podání znaleckého posudku v nějaké vlastní hospodářské otázce podle soukromého práva a kdyby tomuto vyzvání žalobce vyhověl ze svobodné vůle (§ 869 obč. zák.). V tomto případě však nelze mluvit o smlouvě mezi žalobcem a erárem. Neboť z dekretu berní správy ze dne 26. listopadu 1924 jest patrné, že žalobce byl vyzván s poukazem na všeobecnou v §u 269 zák. ze dne 25. října 1896, čís. 220 ř. zák. ve znění novely ze dne 23. ledna 1914, čís. 13 ř. zák. stanovenou povinnost podávání zpráv přezvědných úřadům daň vyměřujícím, by řečený dekret vyplnil odpovědí na dané otázky. Tu jde o příkaz finančního eráru daný žalobci, který byl povinen dle cit. ustanovení zákona uposlechnouti. Státu zde nešlo o hospodářské zájmy, nýbrž o ukládání daní, tudíž o výkon práva vrchnostenského. Jeho příkaz byl dán u výkonu výsostné státní moci (ukládání daní), šlo tu tedy o příkaz jako výkon této moci, o příkaz veřejnoprávní, jehož byl žalobce povinen uposlechnouti jako poddaný státu ve smyslu hořejších ustanovení. Z uvedeného jest patrné, že tu jde o poměr čistě veřejnoprávní. Jest proto pořad práva vyloučen a měl první soud z toho důvodu žalobu odmítnouti (§ 42 j. n.). Jelikož však námitku nepřijatelnosti pořadu práva první soud zavrhl, jest jeho řízení zmatečným dle §u 477 čís. 6 c. ř. s. a bylo proto napadený rozsudek i řízení jemu předcházející jako zmatečné zrušiti a žalobu odmítnouti podle §u 478 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

## D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc správně po právní stránce a nemá proto Nejvyšší soud důvodu ke zrušení napadeného usnesení. Ani tvrzeným výnosem ministerstva financí z roku 1906 nebyl založen soukromoprávní nárok na odměnu, jíž se žalobce domáhá, neboť na veřejnoprávní povaze povinnosti stanovené v §u 269 zákona o dani z příjmu a §u 13 zákona o dávce z majetku nebylo nic změněno tím, že byly příslušné finanční úřady oprávněny nadřízeným úřadem k poskytnutí odměn. I tu zůstalo udělení odměn úředním úkonem oněch úřadů vyplývajícím z jich vrchnostenské moci. Není pro soud důvodu rozeznávati mezi posudkem a přípravnou prací, tak jako nemůže soud rozhodovati o tom, zda podaný posudek přesahuje domnělé meze vytčené v §u 269 cit. zák., aniž zda a pokud mohl žalobce odepřítí výkon jemu uložený, aniž zda úřední vyzvání k němu stalo se na požádání strany povinné dávkou. O tom všem mohou uvažovati jen finanční úřady a ne soudy. Jakmile bylo uznáno, že věc nehodí se na pořad práva, nemůže soud rozhodovati ani o tom, zda výkon žalobci uložený byl bezplatný čili nic.

## Čís. 6914.

**Vedena-li exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku dlužníka na vydání vkladní knížky s návrhem, by vklad byl vybrán a zaslán vymáhajícímu věřiteli penízem, odpovídajícím jeho vykonatelné pohledávce, lze uplatňovati vlastnické právo ku vkladu žalobou podle §u 37 ex. ř.**

(Rozh. ze dne 17. března 1927, Rv II 809/26.)

Žalobě o nepřípustnost exekuce na vkladní knížku bylo procesním soudem prvé stolice vyhověno, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o ní znovu rozhodl.

## D ů v o d y:

Dovolání, jež se opírá o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., jest opodstatněno. Podle důvodů napadeného rozsudku jest žaloba, podaná dovolatelkou o nepřípustnost exekuce vedené žalovaným ohledně vkladní knížky spořitelny, znějící původně na 6.000 Kč a uložené na jméno František K. u schovacího úřadu okresního soudu B., neopodstatněná a bylo ji zamítnouti proto, že v této exekuci byl zabaven a jde o nárok povinného Františka K-a na vydání uvedené vkladní knížky, žalobkyně však tvrdí jen vlastnické právo ke vkladu, jenž není předmětem vedené exekuce. Toto stanovisko odvolacího soudu napadá dovolatelka právem. Podle exekučních spisů vede žalovaný exekuci uhražovací a navrhl za účelem uspokojení své vykonatelné pohledávky zabavení a přikázání k vybrání nároku povinného Františka K-a na vy-